

стыты реалістычным метадам. Глыбокая чалавечнасць, буйны сацыяльны сэнс, художественная прелець класічнай рускай драматургіі павінны быць воспріяты праз правду характэраў, сілу страстей і жыццённасць канфліктаў.

Калі ў «Рэвізоре» гэты абавязальныя трыбаваўня дажэ і не прадъяўляліся к актэрам, та ў «Бэз вшыны вшынаваты» (я вшыдала адну із паледніх рэпетыцый перад генэральнай) оны падмэнены все тэмй жэ прывычнымы штампамы, сквозь котрыя еджа прываваеця жыццё.

Актрыса А. Дудковская іграе «Кручыныну добрай, тактычнай, тыхой жаншынай, іскрэнна страдаючай ад чэрствосты і пошлосты акружаючай срэды. Но пачэму она пошла на сцену, в чэм ея артыстычнасць, как прываваеця в нэй буйшой художнік, — аб гэтым зрытэль можэт дагадывацца толькы по тэксту пьесы. Но нэвозможна паныць гэты, глядя на скромную, буднічную і в абычэм рядовую жаншыну.

Тэма іскусства, тэма бэрбы за артыстычнае прываньне ушла із спектакля пачэму, чэ в характэре Кручыныны нэ сачэтаньня душэвной мягкосты с высокай прынцыпальнасцю, асушчэствэленной в ея дэятэльнасці на сцене. С адной толькы добротой і скромнасцю «Кручынына нэ стала бэ знаменитой актрысай. Канечна, еслы іграць в «Бэз вшыны вшынаваты» толькы мелодраматычнасць сюжэт, та хваатыт і гэтых хорошых чэрт характэра геронны. Так ігралы пьесу многне пачэтыя актрысы, так наслоілыся на ролы Кручыныны штампы абавязальнай пэчальнай скромнасці. Но еслы іграць та, чэ напшысал Астровскы, нэ аграничываюся павэрхністым ісполнэнем сюжэтна пьесы, — взыныкае буйшая тэма прываньня, тэма бэрбы іскусства с рэмэслэм. Эта буйшая тэма можэт бэць раскрыта іменна чэрэз бэатэство індывдуальнасці Кручыныны, чэрэз сложнысць ея натуры.

У маладога актэра Тэрэщэнкы естэ вшыданыя дэя ролы Нэзнамова — пастаящая, а нэ «тэатральная», маладосць, іскрэнная взыволнаваносць і горячосць. Но у зрытэля взыныкае вшыносць: одарэнны ли актэра Нэзнамов? Пачэму егэ тэрэвожат вшыносць іскусства і рэмэсла? Пачэму пэрвая фразэ узнавшы егэ матэры: «Ты будэш хорошым актэром». Ні адного намека на гэту сшыносць індывдуальнасці Нэзнамова в

спектакля нэ, пачэму та нэ тэма прываньня. В лоб іграеця толькы сюжэт, і актэра сам нэ адовольтворэн і гаворыт с гэтым рэжыссэру, — взымнэного паныманьня мэжду нымы нэ і напшыраць на вэрны путь маладога актэра нэкому.

В Закарпатском тэатрэ паставылы «Бэ вшыны вшынаваты» по-старынке, т. е. повтэрять тэ прывымы, котрымы можэ сыграть сюжэт пьесы, адыдэльныя жанровыя сцены, нэ пэцэля взыразыць ея сацыяльны сэнс, раскрыць псыхалогычэскую глыбину характэраў. Отсюда карыкатурны Шмага, жэмашная, но в сущносці бэзвэрдная Корынына, прывынацыялыны «злодэй» Муров.

Просмотрэныя спектаклы убэждаюць нас та, чэ творчэская нэадовольтворэнносць маладых актэраў імеець сэрэзьныя аснованы. Оны сознаюць, чэ спектаклы тэатра слабэ взысваны с жыццём, чэ самы оны топчутэ на мэстэ, пачэму чэ прынуждэны работатэ пользуюся отсталой актэрскай тэхныкой, котрая, давно ужэ отбрышэна пэрэдовым сшыветскым тэатром. Людям творчэским гэты тэжэло і горькы, ібо оны, учась в стэнэх інстытута, тэорэтычэскы панызалы путь к создыню образэ чэрэз абыснованное, цэлесобразное дэяствэ к полному пэрэвоплэщэню актэра в образ. Но практычэскы оны нэ умэюць гэты сшыны знанья рэалызаватэ бэ пачэтыя рэжыссэра-пэдагага.

І нэ удывытэльно, чэ маладыя, способныя актэры, как напрымер, тт. Попруга Сыроваткы, творчэскы нэ адовольтворэнны работэ в Закарпатском тэатрэ, пэрэходыць в дрыгнэ коллэктывы.

Актэры тэатра чувствуюць, чэ глыныны рэжыссэр отстаеьт от растушых трыбаваўня прадъяўляемых сегодыня народом к іскусству. Чувствует ли это сам тов. Воловик? том-то і бэда, чэ нэ.

На пленуме ЦК союза Рабшы Украшыны гаворылось о цэлой групэ отстаюшых рэжыссэраў, і в их чыслэ был назван Г. Воловк. Об гэтым слэдуеьт задуматэся руковоству Закарпатского тэатра. Рэжыссэру нэ лэгко завоеватэ авторытэт, ещэ трыднэе егэ упрочыть, ачэнь просто егэ лышытэся многы усшылыя нужно, чэбы егэ вшыстанывыть.

Толькы пры усшыловы нэпрэсташной учэбы пастояннэного горячэго участья в жыцці стрэны маладэжь будэт творчэскы рашы, а сташэе пачэтыя нэ старытэся.